

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/4kgsr5>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

El cop d'estat

La intervenció, ahir, del president Puigdemont a la comissió d'investigació de l'article 155 al Parlament de Catalunya deu ser una de les més rellevants d'aquests darrers dies. Hi hem vist i hi hem sentit, en aquesta comissió, veritats de l'alçada d'un campanar. I, la setmana passada (pell de gallina), de boca dels mateixos presos polítics que formaven part de l'anterior govern, a qui van traslladar al Parlament des de les seves respectives presons. Ahir, però, Puigdemont ho va fer per videoconferència, en plena llibertat i, no és cap detall menor, des de la mateixa seu del Parlament Europeu a Brussel·les. Va ser la imatge de la resistència. No només per les formes (davant del logotip del Parlament, al costat d'una bandera europea, amb una immunitat que com a eurodiputat Espanya no li respecta) sinó també pel fons, pel que va dir. "Res del que haguéssim fet els hauria

“Puigdemont va parlar ahir del 155 en plena llibertat i des del Parlament Europeu. No ho han pogut evitar

fet desdir de la seva onada repressiva", va deixar anar, donant per fet que l'Estat ja havia decidit aplicar el 155 passés el que passés. "L'Estat volia castigar-nos perquè els vàrem deixar en evidència." I va parlar de venjança i de cop d'estat. "L'octubre del 2017 els poders espanyols van fer un cop d'estat", va sentenciar. El cop d'estat el van fer ells, doncs. Va ser dur i contundent, com ho ha estat des d'aquell

octubre de fa poc més de dos anys quan va decidir marxar per plantar cara a Espanya des d'Europa. Em preguntava, veient-lo intervenir ahir amb tota normalitat per videoconferència al Parlament, per què no ho va poder fer aquell 30 de gener. Però vaja. La qüestió és que ahir hi va tornar a ser. Contundent i advertint: "Aniré fins al final", va dir, i va anunciar la seva intenció de convertir el suplicatori al Parlament Europeu en, una vegada més, un judici polític a Espanya. Les reflexions dels presos i dels exiliats que hem sentit aquests dies a la comissió d'investigació del 155 són d'un alt valor polític. Per editar-les i llegir-les amb calma. Perquè les afirmacions de Junqueras, Romeva, Bassa, Turull, Rull, Forn, Puigdemont, Puig, Rovira... i de tots els qui hi han passat són part de la història. I les incomparances dels del 155 a la comissió, és clar, una vergonya històrica.

EDITORIAL

L'excepció espanyola

La comissió d'investigació del Parlament sobre l'aplicació del 155 ha permès tornar a sentir en seu parlamentària la veu dels presos i exiliats polítics i també fer-ne evident la diferència; els uns van comparar des de l'empresonament a Espanya i els altres des de la llibertat a Europa. Aquest contrast és prou conegut i assumit, però això no li resta ni un bri d'excepcionalitat i aquí rau una de les claus del conflicte entre Catalunya i l'Estat. Espanya és una excepcionalitat dins d'Europa i l'arrel franquista del règim monàrquic del 78 és el que debilita la qualitat de la democràcia i l'estat de dret espanyols, com s'ha evidenciat.

Des de la presó i des de l'exili el testimoni coincideix en el fet que l'Estat va decidir respondre a un acte democràtic, el referèndum de l'1-O, com si fos un acte de guerra i que l'article 155 va ser, en el fons i en la forma, una part del contraatac de l'Estat. Per això no estava condicionat a una convocatòria electoral a Catalunya, era innegociable, i era la manera d'apel·lar a la Constitució per superar-la, destituint el govern i més de 200 càrrecs, usurpant-ne les competències, pressionant les empreses, vulnerant els drets i, en definitiva, perjudicant els catalans.

Espanya no ha fet la més mínima autocrítica ni del seu tarannà polític, ni de l'aplicació abusiva del 155, ni de la repressió que l'acompanya fa més de dos anys, ans al contrari. Avui, hi ha partits que demanen contínuament un altre 155 encara més contundent, mentre que la repressió és més activa que mai, amb el judici al major Trapero i la direcció d'Interior, el setge al president Quim Torra, la croada contra els exiliats, el judici contra la protesta a l'exterior del TSJC, l'acarnissament del Tribunal de Comptes i altres processos que estan en fase de tramitació. La resposta és de terra cremada i no busca ni la concòrdia ni les solucions.

De reüll

Emma Ansola

Godot viu

“Anem-nos en” (*Ningú es mou*). Aquesta és una frase, amb l'acotació corresponent, que forma part d'un dels diàlegs principals de l'obra *Tot esperant Godot*, del dramaturg Samuel Beckett. Els dos personatges principals de l'obra, Vladimir i Estragon, esperen, sense èxit al llarg de l'obra, l'arribada del personatge que dona títol a la peça estrenada el desembre passat a les cartelleres de Barcelona tot just quan feia 30 anys de la mort de l'escriptor. Beckett va escriure la peça el 1940, en una època de forta

En l'obra de Samuel Beckett la protagonista és l'espera i l'esperança

desesperança pels efectes desoladors que arrossegava la Segona Guerra Mundial. En l'obra, la protagonista és l'espera i l'esperança que hi dipositen els seus personatges que succeirà allò que esperen, i Godot és qualsevol cosa que els tregui de la desolació i de la inquietud i doni sentit al moment, al

projecte de vida, social, familiar i polític. El títol de l'obra, certament, s'ha fet servir sovint per encapçalar notícies i reportatges perquè, salvant les distàncies d'aquella època, retorna ja en el segle XXI, de nous sentiments d'inquietud i desesperança, a gran i a petita escala. De nou, amb l'amenaça de la ultradreta arreu d'Europa i el renaixement de les idees feixistes, encara la societat del segle XXI, que continua esperant Godot. "Anem-nos-en", però ningú es mou, és el teatre de l'absurd que va crear Samuel Beckett, que es remet també a la política actual i a la recerca del nostre particular Godot.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL PP

Pablo Casado

Més conflicte

La fragmentació del vot de dreta i l'ascens de Vox carreguen la deriva política dels líders del PP, que anuncien querelles contra Torra per usurpador de funcions (diputat i president de la Generalitat) i contra Sánchez per prevaricació per la reunió amb el president que només miren de boicotejar el diàleg.

FILÒSOFA I ASSAGISTA

Marina Garcés

Música amb filosofia

El Teatre Lliure combina música i filosofia en un peculiar concurs europeu de la cançó filosòfica, una mena de festival d'Eurovisió en què les lletres estan escrites per filòsofs i el jurat valora més pel que s'hi diu que per com es canta. Un experiment ambiciós amb la valuosa participació de filòsofs i pensadors.

SECRETARI GENERAL DE PODEMOS

Pablo Iglesias

Protegir el torturador?

Quan es denuncia el règim del 78 per la impunitat dels criminals del franquisme, no es pot contribuir a aquesta impunitat com va fer ahir Podemos, afegint-se al PP, Cs, Vox i el PSOE per vetar la publicació del full de serveis del conegut torturador franquista *Billy el niño*. Rectificar o perdre tota credibilitat.

